

(Ματθ. 5, 14-19)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στις 17/7/2005 στη Μυρσίνη

Ἡ ἀληθινή μεγαλωσύνη

Συνήθως, δέν θέλομε νά ἀκοῦμε καί δέν μᾶς ἀρέσει νά μᾶς προβάλουν ἥρωες, ἁγίους καί σοφούς. Όλοι μας ὅταν ἀκοῦμε νά γίνεται λόγος γιά ἥρωες, γιά ἁγίους καί γιά σοφούς νευριάζομε λίγο. Οὔτε γιά τόν μέγα Ἀλέξανδρο θέλομε νά ἀκοῦμε πολλά καί μάλιστα ὅτι «εἶναι παράδειγμα γιά μᾶς», οὔτε γιά τόν Πλάτωνα, οὔτε γιά τόν ἅγιο Ἀντώνιο, οὔτε γιά τόν ἀπόστολο Πέτρο, οὔτε γιά τήν ἁγία Παρασκευή.

Νευριάζομε γιατί εἴμαστε μικροί. Καί τό βλέπομε πῶς εἴμαστε μικροί. Καί ἐμεῖς μικροί καί τά ἔργα μας μικρά καί τιποτένια.

Καί σκεπτόμαστε τί σχέση ἔχομε ἐμεῖς μέ αὐτούς τούς μεγάλους ἀνθρώπους.

Ἀλλά ἔχομε καί ἐμεῖς μία μεγαλωσύνη, ἡ ὁποία ὅμως δέν εἶναι δική μας. Εἶναι ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς τήν ἔδωσε ὁ Χριστός. Γι' αὐτή τήν μεγαλωσύνη μᾶς μίλησε σήμερα τό Εὐαγγέλιο.

Ὁ Χριστός, μέ τό ἴδιο του τό στόμα μᾶς λέγει: «Ἕμεῖς ἐστέ τό φῶς τοῦ κόσμου». Σεῖς εἴσαστε τό φῶς τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνα πού λέει ὁ Χριστός εἶναι ἀλήθεια πάντοτε. Καί ἰσχύουν γιά πάντα. Ὁ Πλάτων, δέν ἦταν φῶς. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος δέν ἦταν φῶς. Καί μερικοί ἄλλοι μεγάλοι δέν ἦταν φῶς. Ἐκεῖνον γιά τόν ὁποῖον λέει ὁ Χριστός ὅτι εἶναι φῶς, εἶναι φῶς. Καί πρέπει νά μένει καί νά γίνεται συνεχῶς περισσότερο, «φῶς τοῦ κόσμου».

Ὄνόμασε Κύριος φῶς τοῦ κόσμου τούς ἀποστόλους του.

Τότε πού ἦταν μικροί. Σάν καί ἐμᾶς μικροί. Καί πιά μικροί ἀκόμη. Καί πιά ἀνάξιοι. Καί πιά ταπεινοί. Καί μέ ἔργα τιποτένια.

Ἀλλά οἱ ἀπόστολοι κατάλαβαν ὅτι ἀφοῦ τό λέει ὁ Χριστός, πρέπει νά γίνουν «κάτι» καί νά κάνουν «κάτι». Σύμφωνα μέ τό θέλημά του. Καί ἔγιναν ὄχι ἀπλῶς φῶς ἀλλά οἱ μεγάλοι φωστῆρες τῆς οἰκουμένης. Πιά μεγάλοι, ἀπό ὅτι εἶναι στό φυσικό στερέωμα ὁ ἥλιος καί τό φεγγάρι, ἔγιναν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι

καί ἐκεῖνοι πού ἐπίστευσαν στὸν Χριστό, ἀπό πνευματικῆς σκοπιᾶς.

Ὁ χωριάτης καί ὁ βασιλιάς

Ἐγώ, τί εἶμαι; Ἕνα τιποτένιο πλασματάκι. Καί τί μεγάλο ἔχω μέσα μου;

Μόνο τό φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ποῖο εἶναι τό μεγάλο αὐτό φῶς τοῦ Χριστοῦ;

Ἡ πίστη μου ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ σωτήρας τοῦ κόσμου. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο. Ἡ μοναδική μου μεγαλωσύνη. Ἀλλά μιά μεγαλωσύνη πού ἔχει ἀπέραντη ἀξία καί γιά πάντα. Ἀφοῦ τήν ἀναγνωρίζει ὁ Κύριος καί κριτής τοῦ κόσμου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ ἄναρχος Πατέρας του.

Μία φορά, ἓνας βασιλιάς συνάντησε ἓνα χωρικό πού ἔσκαβε τήν γῆ. Ἦταν καταϊδρωμένος. Τόν πλησίασε καί τοῦ λέει:

-Τί κάνεις ἐκεῖ;

-Σκάβω, τοῦ λέει ἐκεῖνος.

-Καί τί κερδίζεις μέ μιά τόσο σκληρή δουλειά;

-Ὅτι καί ἡ μεγαλειότητά σου.

-Τί; Ξέρεις ποιός εἶμαι ἐγώ;

-Τό ξέρω βασιλιά μου.

-Ξέρεις τί ἔχω ἐγώ;

-Ἄχ βασιλιά μου. Δέν ἀξίζουν αὐτά. Μέ ρώτησες τί κερδίζω. Καί σοῦ ἀπάντησα, ὅτι καί σύ.

-Δηλαδή, τί ἐννοεῖς;

-Νά, βασιλιά μου. Προσπαθῶ νά κάνω καλά τήν δουλειά μου, γιατί δουλεύω γιά τό σπίτι μου. Παρακαλῶ καθημερινά τόν Κύριο νά μέ ἔχει καλά, νά ἀνταποκριθῶ στό καθῆκον μου. Νά βοηθήσω τά παιδιά μου νά γίνουν καλοί ἄνθρωποι. Καί νά εἶμαι ἔντιμος καί εἰρηνικός.

Πιστεύω ὅτι ἔτσι ὁ Κύριος θά μέ ἐλεήσει καί θά μοῦ δώσει μισθό τήν

Βασιλεία του, τόν Παράδεισο. Καί σύ βασιλιά μου, ὅ,τι καί νά κάνεις, ὅσο μεγάλα καί ἄν εἶναι τά ἔργα σου στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, τό πιό μεγάλο πού μπορεῖς νά κατορθώσεις, εἶναι νά πᾶς καί σύ στόν Παράδεισο. Ἄν πᾶς, ὅλα ὅσα ἔκανες, καλά καί ὠραῖα. Ἄν δέν πᾶς, τί νά τά κάνεις τά μεγάλα ἔργα, τά χρυσᾶ πού φορᾶς καί τήν κορώννα;

Ἐκείνη τήν στιγμή, ὁ χωριάτης πού ἔσκαβε τήν γῆ, ἔγινε διδάσκαλος τοῦ βασιλιά, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε τό κεφάλι καί τοῦ εἶπε:

-Ἔχεις δίκιο. Προσευχήσου γιά μένα, νά κάνω καί ἐγώ τήν δουλειά μου, μέ τήν ἴδια καλή συνείδηση πού τήν κάνεις ἐσύ. Γιά νά ἀξιωθῶ καί ἐγώ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Δίνοντας φῶς

Ξέρετε τί μεγάλο πράγμα εἶναι νά πιστεύει κανείς στόν Χριστό; Αὐτό εἶναι τό φῶς. Ὁ Χριστός ἄναψε ἕνα φῶς, ὅταν ἦλθε στόν κόσμο. Καί ἀπό αὐτό τό φῶς παίρνομε ἐμεῖς καί φωτιζόμαστε. Πῶς παίρνομε; Μέ τήν πίστη.

Ποῦ τήν βρίσκομε; Κάποιος μᾶς τήν λέει.

Ὁ ὁποῖος τί ἦταν;

Ἦταν ὁ ἴδιος φῶς. Εἶχε πάρει ἀπό τόν Χριστό. Καί μᾶς ἔδωσε καί ἐμᾶς. Παράδειγμα:

Μία μητέρα εἶναι φτωχή. Μερικές φορές δυσκολεύεται νά βρεῖ ψωμάκι γιά τόν ἑαυτό της καί γιά τά παιδιά της. Ἀλλά κάθε πρωί παίρνει τά παιδιά της καί λέει:

-Ἐλᾶτε παιδάκια μου, κάνετε τόν Σταυρό σας. Γιατί ὁ Χριστός κυβερνάει τόν κόσμο. Καί ὅταν θέλει μᾶς δίνει καί ἔχομε. Καί νά γίνετε μέ τό θέλημά του καλοί ἄνθρωποι.

Καί ὅταν ἔρχεται Παρασκευή, τούς λέει:

-Σήμερα παιδιά μου, ἡμέρα Παρασκευή, σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Καί ἐμεῖς τόν τιμᾶμε. Ἐγώ, σέ ὅλη μου τή ζωή, Παρασκευή δέν ἔβαλα στό στόμα μου ἀρτύσιμο. Γιά νά τιμᾶω καί νά δοξάζω τόν Χριστό. Καί σεῖς μήν τρῶτε. Δείξτε ὅτι πιστεύετε στόν Χριστό.

Τά παιδιά, βλέποντας τήν μητέρα τους φῶς καί φωτεινή, ἀπό τά ἔργα της, ἀπό τήν σταθερότητά της, ἀπό τήν συνέπειά της, ἀπό τό περιεχόμενο τῆς καρδιάς της, ἀκολουθοῦν. Καί γίνονται καλά παιδιά.

Ήταν σ' ένα πανεπιστήμιο, κάποιο νεαροί φοιτητές πού στήν ηλικία τῆς τρέλλας σκέπτονταν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι διασκέδαση. Καί τό μεγαλύτερο ἐπίτευγμά τους θά ἦταν νά ἔχουν τήν δυνατότητα νά κάνουν ὅσα τέρπουν τήν σάρκα. Ἀλλά μία μέρα βλέπουν τόν σοφότερο καθηγητή τους, μέσα στήν Ἐκκλησία γονατιστό νά προσεύχεται. Καί τότε διερωτήθηκαν: «Τί γίνεται ἐδῶ; Ἄν αὐτός ἔχει λύσει τό θέμα τόσο καλά καί προσεύχεται στό Θεό, μήπως ἐδῶ εἶναι τό φῶς, ἡ ἀλήθεια; Ἐμεῖς σκεπτόμαστε σωστά; Δουλεύει καλά τό μυαλό μας ἔτσι ὅπως ζοῦμε;

Καί ἄρχισε νά φωτίζεται ἡ καρδιά τους.

Ἔτσι φωτίζεται ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο.

Ἕνας μέγας σοφός τῆς Εὐρώπης, λέει:

«Ξέρετε τί εἶμαι; Μή μέ περναῖτε γιά σπουδαῖο. Εἶμαι ἕνα φαναράκι. Τό φαναράκι μέ τούς τσίγκους καί μέ τά γυαλάκια του, δέν ἀξίζει τίποτε. Δέν προσφέρει τίποτε. Δέν ὠφελεῖ κανένα. Δέν τό χρειάζεται σέ τίποτε κανένας, ὅταν εἶναι σβυστό. Ἀλλά ὅταν τό ανάψομε ἔχει φῶς. Καί γίνεται πολύτιμο. Ὁδηγητικό. Θυμηθεῖτε τήν παλαιότερη ἐποχή, παίρναμε τό φαναράκι μας καί περπατούσαμε μέσα στή νύχτα, γιά νά βλέπομε πού πᾶμε. Ἐγώ εἶμαι ἕνα φαναράκι. Ἀπό τόν ἑαυτό μου, δέν εἶμαι τίποτε. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ μέ ὀδηγεῖ καί παρακαλῶ, νά ὀδηγεῖ καί ὅλους τούς ἀνθρώπους, πού ἔρχονται σέ ἐπικοινωνία μέ ἐμένα».

Δέν εἶμαστε ἥρωες. Δέν ἔχομε καμιά μεγαλωσύνη. Οὔτε πρέπει νά ψάχνομε γιά μεγαλωσύνες. Ἀλλά ἔχομε τήν μεγαλωσύνη τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά τό κρατᾶμε. Καί νά τό διαδίδομε. Μέ τόν λόγο μας, καί μέ τό παράδειγμά μας.

Ἡ παγωνιά δέν τό σβύνει

Τό φῶς καί μάλιστα τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνο φωτίζει ἀλλά καί ζεσταίνει.

Ὅταν βγαίνει ὁ ἥλιος ζεσταίνει τήν γῆ. Ὅταν φεύγει ὁ ἥλιος καί νυχτώνει ἀρχίζει ἡ παγωνιά. Ὅπου τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ζεσταίνονται οἱ ψυχές. Καί ὅταν φύγει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ἔρχεται ἡ παγωνιά στίς ψυχές. Ἡ παγωνιά αὐτή, κάνει τόν κάθε ἀνθρώπο πού πλησιάζει ἕναν ἄλλο καί βλέπει τήν παγωνιά πάνω του, νά τρέμει. Νά παγώνει καί ὁ ἴδιος. Γιατί;

Γιατί ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό εἶναι κάτι τό τρομακτικό.

Ἐμπιστεύεσαι σέ ἀνθρώπο ἄθεο;

Καί ἄμα ἐμπιστεύεσαι εἶσαι ἀνόητος. Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού δέν πιστεύει στό Θεό, οὔτε καλή συνείδηση μπορεῖ νά ἔχει, οὔτε συνέπεια σέ τίποτε. Καί προπαντός εἶναι ἔκδοτος σέ ὅλα τά πάθη. Νά ἀρπάξει, νά ψευδορκήσει, νά κάνει ὅποιαδήποτε ἀσχήμια καί αἰσχροτήτα.

Ὅταν βρίσκομε ἄνθρωπο πού δέν πιστεύει στό Θεό νοιώθουμε ἕνα κομμάτι πάγο πάνω μας. Καί δέν ξέρομε πῶς νά περιφρουρήσομε τόν ἑαυτό μας.

Ἡ πίστη στόν Χριστό εἶναι ζεστασιά.

Ἡ Ἁγία Γραφή μιᾶ γιά μία χωριάτισσα γυναίκα τήν «χαναναία». Εἶχε ἕνα κορίτσι ἄρρωστο. Πῆγε στόν Χριστό καί φώναζε:

-Λυπήσου με Χριστέ μου, λυπήσου με Χριστέ μου, σῶσε τό κορίτσι μου.

Πλησίασε, γονάτισε μπροστά του.

-Λυπήσου με Χριστέ μου, γιά τό κορίτσι μου.

Ὁ Χριστός θέλοντας νά τήν δοκιμάσει τῆς ἀπάντησε:

-Δέν εἶναι καλό πράγμα, νά πάρει κανείς τό ψωμί τῶν παιδιῶν του, νά τό πετάξει στά σκυλιά.

Τί ἔκανε ὁ Χριστός; Τῆς ἔρριξε ἕνα καζάνι παγωμένο νερό.

Ἦ μήπως δέν εἶναι ἕνα καζάνι παγωμένο νερό, νά παρακαλάει γονατιστή καί νά τῆς λέει: «Δέν πετᾶνε τό ψωμί τῶν παιδιῶν στά σκυλιά»;

Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε:

-Ναί, Κύριε, καί τά σκυλιά τρῶνε ἀπό τά ψίχουλα.

Τότε ὁ Χριστός εἶπε:

-Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις. Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις.

Τί σημαίνει «Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις»;

Ἐσύ ἔχεις τήν ζεστασιά τῆς πίστεως τέτοια πού ἡ δοκιμασία πού σοῦ ἔκανα, παγωμένο νερό ἐπάνω σου, δέν σέ πάγωσε. Ἀλλά ἔμεινες ζεστή.

Ἐμεῖς, ὅταν αἰσθανθοῦμε δοκιμασία παγώνουμε στήν πίστη; Ἄν ναί, τί κρίμα!

Ἐάν μείνεις σταθερός καί ζεστός, μέ τό φῶς τῆς πίστεως λέει ὁ Χριστός: «Μεγάλη σου ἡ πίστις. Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις».

Ἦταν κάνομε προσευχή, παρακαλοῦμε τόν Χριστό καί τοῦ λέμε: «Πάτερ ἡμῶν ... γενηθήτω τό θέλημά σου». Ἦχι τό δικό μου Χριστέ μου. Τό δικό σου.

Ἦταν ἐμεῖς δείχνομε τήν ζεστασιά τῆς πίστεως, ἀλλάζει ὁ Χριστός τά λόγια. Καί λέει:

«Ἦχι τό δικό μου. Τό δικό σου παιδί μου θά γίνει. Αὐτή τήν στιγμή».

Ἦμα δέν ποθοῦμε νά ἀκούσομε αὐτά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ ἔχομε κουκούτσι μυαλό; Ἦταν δέν βλέπομε τήν μεγαλωσύνη τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί τήν μεγαλωσύνη τῆς ζεστασιάς τῆς γνώσεως καί τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ, ἔχομε κουκούτσι μυαλό;

Γιατί τί μεγαλύτερο θά κερδίσεις σέ ὅλη σου τή ζωή, ὅσο καί νά ἀγωνιστεῖς, ἀπό τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

Τό φῶς μᾶς ξυπνά μᾶς προστατεύει

Ἄλλά ὅποιος πιστεύει στόν Θεό, δέν ἔχει μόνο φῶς καί ζεστασιά. Ἦχει καί κάτι ἀκόμη. Τήν παρηγοριά καί τήν χαρά τῆς πίστεως.

Ἄκόμη τό φῶς τοῦ Θεοῦ μᾶς ξυπνάει. Ἦταν εἶναι σκοτάδι κοιμόμαστε. Ἦταν φωτίσει ξυπνάμε. Καί ὅταν θέλομε νά κοιμηθοῦμε σβύνομε τό φῶς.

Συνεπῶς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἶναι γιά μᾶς μία εὐεργεσία. Γιατί; Γιατί μᾶς δημιουργεῖ τήν αἴσθηση τῆς εὐθύνης.

Τήν παλαιότερη ἐποχή, στά ἀκρωτήρια, ἔβαζαν ἕνα φάρο. Στήν κορυφή του ἄναβαν φῶς. Γιά νά βλέπουν τά καράβια ποῦ εἶναι θάλασσα καί ποῦ εἶναι στεριά. Γιατί ὅταν δέν ὑπῆρχε φάρος ἀναμμένος, κινδύνευαν τά καράβια νά πέσουν στά βράχια καί νά καταστραφοῦν.

Μία φορά ρώτησε κάποιος τόν φαροφύλακα:

-Αὐτό καίει πάντοτε;

-Τήν νύχτα συνεχῶς, λέει ὁ φύλακας.

-Δέν σβύνει ποτέ;

-Όχι. Δέν κάνει νά σβύσει. Δέν τό αφήνομε νά σβύσει.

-Μά γιατί; Καί ἄν σβύσει;

Ἀπάντησε ὁ φαροφύλακας:

-Ξέρεις τί λές ἀδελφέ μου; Ἄμα ὁ φάρος σβύσει, τό καράβι πού ἔρχεται δέν βλέπει καί θά πέσει ἐπάνω στά βράχια. Θά γίνει σανίδες. Πολλοί ἄνθρωποι θά πνιγοῦν. Καί ἐκεῖνοι πού θά ζοῦν, θά καταριοῦνται ἐκεῖνον πού φρόντιζε τόν φάρο. Ἐγώ, δέν θέλω νά μέ καταριέται κανένας. Γιατί ἡ κατάρα εἶναι φοβερό πράγμα.

Γι' αὐτό δέν αφήνω νά σβύσει τό φῶς τοῦ φάρου ποτέ.

Τό χειρότερο ναυάγιο

Μεγάλο κακό νά πνιγεῖ ἓνα καράβι καί νά σέ καταριοῦνται μερικοί ἄνθρωποι. Φοβερό κακό. Ἀλλά ὑπάρχει καί κάτι χειρότερο. Νά τό ποῦμε πῶς εἶναι;

Ἕνας πατέρας, μία μητέρα, δέν φρόντισε νά διδάξει τά παιδιά του νά πᾶνε στόν Παράδεισο, νά γίνουν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ μέ τῶν Χριστοῦ μέσα τους. Καί τί ἔγινε; Κάποια ἡμέρα θά τελειώσουν. Ξέρετε τί λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες;

Τήν ἡμέρα πού θά γίνει ἡ δευτέρα Παρουσία καί πολλοί ἄνθρωποι θά ἀκούσουν «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον», οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐκείνη τήν ἡμέρα θά καταραστοῦν τόν πατέρα τους καί τήν μητέρα τους. Μπορεῖτε νά τό φαντασθεῖτε; Στήν πῶς πικρή στιγμή· καί δικαιολογημένα. Στήν πῶς πικρή στιγμή στόν κόσμο θά ὑπάρξουν ἄνθρωποι πού θά καταραστοῦν τόν πατέρα τους καί τήν μητέρα τους καί τούς γνωστούς τους.

Νά προσθέσομε: Καί τούς κληρικούς πού ἀμέλησαν καί δέν τούς βοήθησαν νά ἀποκτήσουν καί νά βροῦν τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, γιά νά πᾶνε στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κάθε Πάσχα, παίρνομε τό φῶς ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τό πᾶμε στό σπίτι μας γιά νά ανάψομε τό καντήλι μας. Τί κάνομε; Μεταφέρομε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στό σπίτι μας.

Αὐτό συμβολίζει ἡ πράξη μας αὐτή.

Πρέπει νά μεταφέρομε καί νά κρατᾶμε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στό σπίτι μας. Τό φῶς τοῦ καντηλιοῦ, συμβολίζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Καί κρατώντας ἀναμένο τό καντήλι, ἐπιμένομε ὅτι φῶς ἀληθινό εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ πίστη στόν Χριστό.

Αὐτή εἶναι ἡ μεγαλωσύνη τῶν φτωχῶν πού πιστεύουν στόν Χριστό. Μεγαλωσύνη ἀνώτερη ἀπό τήν μεγαλωσύνη τῶν μεγάλων, τῶν ἰσχυρῶν, τῶν σοφῶν καί τῶν ἡρώων.

Νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός αὐτή τήν μεγαλωσύνη, νά τήν ζητᾶμε καί νά τήν κρατᾶμε, μέσα στήν ταπεινότητα τῆς ὑπάρξεώς μας καί τῶν ἔργων μας. Ἀμήν.-